

dossier CINEASTES

>> Col·loqui amb Isaki Lacuesta al Cinema Truffaut després de visionar la seva pel·lícula *Los pasos dobles*, cinc dies després de guanyar la Concha de Oro del Festival de Cinema de Sant Sebastià 2011. Un fotograma del film està sobreimpresionat infogràficament al damunt de la pantalla.

FOTO: PEP CABALLÉ

GIRONNINS

en acció

CORTESIA DE PERE VILÀ

>> Rodatge de *La lapidació de sant Esteve*, de Pere Vilà, segon per l'esquerra.

L'ebullició dels nous cineastes gironins

Darrerament es parla molt de l'eclosió de l'audiovisual i de la revolució tecnològica que ha suposat el digital en aquest auge. Aquesta eclosió tecnològica, comparable a la que van gaudir els anys 60 els integrants de la Nouvelle Vague amb la incorporació de les càmeres de 16 mm i el so directe, ha comportat que fer cinema sigui més senzill des del punt de vista tècnic, i que molta més gent hagi decidit agafar una càmera i usar-la per començar a expressar allò que sentia o volia. Tot i la importància que el digital ha suposat en aquesta proliferació de directors de cinema a les nostres comarques, arreu del país i en el món en general, seria estúpid no reconèixer que el que cal per fer bon cinema és tenir talent (estètic, narratiu i artístic) i que, per molta tecnologia que tinguis a l'abast, si ets un negat faràs una pel·lícula negada i si ets un geni una obra genial. Ja sé, amic lector, que aquesta dissertació et semblarà estranya, però darrerament sento massa vegades tesis reduccionistes aplicades als cineastes, de l'estil «Ara amb una càmera i un Mac fas una pel·lícula», i sí, amb una càmera i un Mac pots fer una pel·lícula, i si a sobre tens talent la pots fer bona. A Girona darrerament hi ha talent (i càmeres digitals): la repercussió de molts dels nostres cineastes en festivals internacionals i els elogis que els ha dedicat la premsa especialitzada ho corroboren. Podem parlar de noms que ja han estat consagrats en grans cites internacionals, com per exemple Albert Serra, que entre molts altres premis i reconeixements ha vist com les seves dues primeres pel·lícules (*Honor de cavalleria* i *El cant dels ocells*) han estat seleccionades per a la Quinzena de Realitzadors del Festival de Canes; Isaki Lacuesta, guanyador de la Concha d'or a Donosti per *Los Pasos dobles*, o el «veterà» productor, novell rea-

litzador, Edmon Roch, que ja té a casa un Goya i dos Gaudís pel seu documental *Garbo, l'home que va salvar el món*.

Aquests exemples ens porten a pensar que la cosa funciona, i més si tenim en compte que darrere el grup d'escapats, i perdonin el símil ciclista (un té les seves debilitats esportives), hi ha altres noms que en el següent port ja podrien atrapar-los. Estem parlant de Pere Vilà, Lluís Galter, Christophe Farnarier, Òscar Pérez, Pere Solés i David Pérez o Robert Bellsolà, cineastes que en alguns casos ja tenen llargmetratges acabats i que en breu podrien deixar de córrer les clàssiques prèvies per entrar al pilot de les grans voltes (diguem-ne en aquest cas festivals, premis i sales). A més de tots aquests cineastes que estem ressenyant, un munt de noves propostes (expresso per endavant les meves disculpes perquè segur que em deixaré algú) van apareixent a les comarques de Girona, propostes que volen obrir-se pas i cineastes que formen un nou grup perseguidor del qual segurament haurem de parlar ben aviat.

La característica d'aquest darrer grup és l'heterogeneïtat. Aquí hi trobem les interessants propostes documentals de David Gutiérrez Camps, Alba Mora, Pere Puigbert, Imma Serra o Joanot Cortès, els *cartoons* de Paco Caverro, les històries sòrdides i iròniques de Lluís Hereu, les comèdies de Joan Enric Barceló i Víctor Correas, les pel·lícules de gènere de David Ruiz i Albert València i un llarg etcètera de gent que treballa i demana a crits una oportunitat que segur que els arribarà. Espero que d'aquí a molt poc un servidor o algú altre estigui escrivint un article on molts d'ells tinguin protagonisme.

En el present dossier parlarem d'aquesta eclosió, però sobretot d'aquells directors dels quals, encara que en aquest moment no estiguin en primera línia, segur que aviat sentirem a parlar.

Jordi Dorca és tècnic del Museu del Cinema i director del Festival Curt.doc.

